

# РЕШЕНИЕ

№ 25726

гр. София, 25.06.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова**

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов  
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4985** по описа за **2026** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. П. Н., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. Д. П., срещу Решение № 809 от 05.03.2026 г. по нахд № 18229/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 99-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-008551 от 24.04.2024 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР относно наложено му административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пред. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени твърдения, че решението е постановено при неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Касаторът поддържа, че в нарушение на чл.14, ал.1 от НПК районният съд не е изпълнил задължението си за цялостна и обективна проверка на всички релевантни факти. Счита, че в мотивите на решението липсва анализ дали твърдяното нарушение е извършено по време на движение на автомобила или същият вече е бил спрян. Твърди, че при спиране за полицейска проверка водачът има право да разкопчае колана си, напр. за да извади документи. Според касатора, съдът е кредитирал единствено свидетелските показания на служителите, без да съобрази, че те не са независими. Липсвали „обективни“ доказателства - видеозаписи, снимков материал, показания на трети лица, с което административнонаказващият орган (АНО) не бил изпълнил задължението си за събиране на всички относими доказателства. Навежда доводи от

отделни противоречия в показанията на свидетелите, като твърди, че същите са възприели нарушението след като автомобилът вече е бил спрял, при което липсвало нарушение на чл.137а, ал.1 от ЗДвП. Твърди, че автомобилът е с тъмно фолио на предното и на страничните стъкла, които ограничават видимостта и това поставя под съмнение възможността на полицейските служители да възприемат визуално при движение дали водачът е бил с поставен колан. Съществувало задължение за описание на начина на възприемане на нарушението – от какво разстояние, под какъв ъгъл и при каква осветеност, което не било изпълнено, а районният съд мотивирал решението си с общи фрази. В допълнение, липсвала яснота относно броя на отнетите наказателни точки. Касаторът поддържа, че не е извършил вмененото му нарушение и претендира за неговата отмяна и за отмяна на НП.

Ответникът началник сектор в Отдел «Пътна полиция» - СДВР оспорва касационната жалба в писмено становище от 01.06.2026 г., чрез юрк. С. М.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, възприетата по реда на чл.220 АПК фактическа обстановка, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна СРС е приел, че на 04.04.2024 г., около 02:30 часа, жалбоподателят Д. П. Н. управлявал лек автомобил марка „О.“, модел „Инсигния Спорт Турър СВ“ с рег. № СВ 2284 ВЕ, като се движел в [населено място], по [улица], с посока от [улица] към [улица]. Малко преди връзката с [улица], на осветен участък от пътя, жалбоподателят бил спрял за проверка от служители на отдел „Пътна полиция“ при СДВР - свидетелите Феодоси Д. и М. В., които установили, че той не е поставил обезопасителния си колан, с който било оборудвано управляваното от него МПС, като не се касаело за управление на таксиметров автомобил. Срецу Д. П. Н. бил съставен АУАН № 899717 от 04.04.2024 г. за горепосоченото нарушение, квалифицирано по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, въз основа на който било издадено обжалваното пред СРС Наказателно постановление № 24-4332-008551 от 24.04.2024 г.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Феодоси А. Д. и на М. Г. В. - присъствал при установяване на нарушението и съставяне на акта, както и писмените доказателства от административно-наказателната преписка, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл.34 от ЗАНН, при спазване на правилата по чл.40, ал.1 от ЗАНН за съставяне и на чл.43, ал.1 от ЗАНН за предявяване на акта, като съдържат всички необходими реквизити по чл.42 и чл.57 ЗАНН. Въз основа на доказателствената съвкупност съдът е приел за доказано вмененото нарушение на чл.137а, ал.1 от ЗДвП, доколкото жалбоподателят Д. П. Н. е управлявал процесния лек автомобил марка „О.“, модел „Инсигния Спорт Турър СВ“ с рег. № СВ 2284 ВЕ, на 04.04.2024 г., около 02:30 часа, в [населено място], без поставен обезопасителен колан, с който автомобилът е бил оборудван. Не са установени изключенията, посочени в алинея 2 на същия член, които дават възможност на водача да не ползва обезопасителен колан. За съответна на извършеното нарушение е приета и санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 7, пред. 1 от ЗДвП (редакция към датата на извършване на нарушението).

Обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото

мислене при съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, районният съд да е допуснал съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на обжалваното НП. Фактичката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. В производството пред въззивната инстанция жалбоподателят не е формулирал доказателствени искания, относими към предмета на доказване, вкл. твърдените от него видеозаписи, снимков материал, показания на трети лица. В касационното производство същите са недопустими по силата на чл.219, ал.1 от АПК.

Неоснователно е касационното оплакване за допуснато съществено процесуално нарушение при изясняване на фактичката обстановка и несъбиране на всички относими към случая доказателства. Изводите на СРС за осъществяването на правнорелевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това, при мотивирано посочване кои от тях се кредитират и защо. Обосновано съдът е кредитирал свидетелските показания на Д. и В. като логични, последователни и съответни на приложените по делото писмени доказателства. Противно на твърденията в касационната жалба показанията на свидетелите установяват в детайли мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено непосредствено възприетото от тях нарушение. Както правилно е отбелязал районният съд, нарушенията и обстоятелствата, при които то е било извършено, са описани в АУАН и НП детайлно, ясно и съответно на фактичкия състав по чл.137а, ал.1 от ЗДвП, по начин, който не е затруднил правото на защита на уличеното лице. Не съответстват на нормативната уредба доводите в касационната жалба, че съществува задължение за описание на начина на възприемане на нарушенията – от какво разстояние, под какъв ъгъл и при каква осветеност.

В съответствие в чл.42, ал.1, т.4 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН в АУАН и НП детайлно са посочени мястото на извършване на нарушенията и мястото, на което водачът е спрял за проверка. Касаторът тълкува превратно показанията на свидетелите в частта им относно начина на спирането му за проверка. У. от тях израз „спряхме за проверка през нощта, но на осветен участък от пътя“ е категорично указание, че автомобилът се е движел и е бил спрял за проверка. Мястото и посоката на движение на автомобила са описани в АУАН, който е подписан от водача без възражения. Моментът на установяване на нарушенията от проверяващите служители на ОПП-СДВР не изключва извършването на вмененото нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП именно по време на движението на автомобила. Доводите на касатора, че едва след спиране на автомобила е освободил предпазния си колан, за да извади документи за проверка, са негова защитна теза и опит да се освободи от административнонаказателна отговорност. Задължение на контролираните лица съгласно чл.170, ал.4 от ЗДвП (редакция към датата на извършване на нарушенията) е да съдействат на контролните органи при осъществяване на техните правомощия. Не съответства на това задължение и на житейската логика поведение, при което водачът сваля предпазния си колан едва след спиране на автомобила за проверка от контролни органи, тъй като пряко го уличава в нарушение. В допълнение и с оглед обрънатата доказателствена тежест по силата на чл.189, ал.2 от ЗДвП подобни действия възпрепятстват именно контролираното лице да докаже своето правомерно поведение. Ето защо тезата на касатора, че не съществува забрана за сваляне на предпазния колан след спиране за проверка, макар и съответна на нормативната уредба,

препятства собствената му доказателствената тежест да установи личното си правомерно поведение, доколкото редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното (чл.189, ал.2 от ЗДвП).

Обосновано СРС е кредитирал показанията на свидетелите като последователни, житейски логични и съответни на писмените доказателства от административнонаказателната преписка. При визираната доказателствена съвкупност е правилен изводът на СРС за категорична и безспорна доказаност на вмененото нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП, съгласно който водачите и пътниците в МПС от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Обосновано районният съд е приел за доказани от обективна и субективна страна елементите от фактическия състав на вмененото нарушение. В решението са изложени пространни и логични мотиви, поради което твърденията на касатора за излагане на общи доводи не съответстват на съдържанието на контролирания съдебен акт. Наказаното лице не е ангажирало доказателства в подкрепа на защитната си теза, поради което неоснователно поддържа, че съдът е кредитирал единствено свидетелските показания. Независимо, че се касае за служители на ОПП-СДВР, свидетелите са очевидци на нарушението, възприели са го непосредствено и като част от служебните им задължения, поради което и единствено поради контролното им качество не може да се приеме, че те не са независими. Противно на твърденията в касационната жалба, в показанията им липсват противоречия. Макар и лаконични, свидетелите са единни по отношение на спирането на автомобила за проверка и констатираните при проверката факти и обстоятелства. Доводите на касатора, че автомобилът е с тъмно фолио на предното и на страничните стъкла, освен, че го уличават в друго административно нарушение, не могат да възпрепятстват изпълнението на контролните функции на служителите на МВР по силата на чл.170, ал.4 от ЗДвП.

Съответна на санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 7, пред. 1 от ЗДвП (редакция към датата на извършване на нарушението на 04.04.2024 г.) е наложената в абсолютен размер глоба от 50 лева. Обосновани са доводите на СРС за липса на основание за приложение на чл.28 от ЗАНН, доколкото процесното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид по смисъла на пар.1, т.4 от ДР на ЗДвП.

За пълнота следва да се отбележи, че в разпоредбата на чл. 157, ал. 1 от ЗДвП законодателят е уредил т.нар. "контролни точки за отчет на извършваните нарушения". Формулирани по този начин, те представляват единствено и само средство за отчитане на установени нарушения, без отнемането им да е въздигнато в самостоятелно административно наказание или принудителна административна мярка. Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП (глава 6 и 7), което сочи на съвършено различната им правна същност. Отнемането на контролни точки не е санкция, която подлежи на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно - отчетен характер, изпълняващо предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа (от гледна точка на контролните органи), функция. При отнемане на контролни точки съответният административно-наказващ орган действа в условията на обвързана компетентност и поведението му се предопределя от факта на налагане на наказание за извършеното нарушение. В случая, броят на отчетените контролни точки правилно е отбелязан в НП съгласно чл.6, ал.1, т.18 от Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г.

По изложените съображения и като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, поради което е дължимо оставянето му в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 от ЗАНН ответникът по касация има право на разноси, каквито се претендират в писмена защита от 01.06.2026 г. и следва да бъдат присъдени в размер на 66.47 евро съгласно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-и Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 809 от 05.03.2026 г. по нахд № 18229/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-и състав.

ОСЪЖДА Д. П. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], ет.1, ап.2, и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. Д. П., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 от ЗАНН юрисконсултско възнаграждение в размер на 66.47 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.